

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 279/2020-56

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 26 S 3/2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti [REDACTED] **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

S ť a ť n o s ť n á a r g u m e n t á c i a

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 279/2020-20 zo 17. júna 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 S 3/2016 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že namietané konanie začalo na základe žaloby sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Nitra (ďalej len „žalovaný“) č. OU-NR-OOP4-2015/045777 zo 14. decembra 2015. Prvé pojednávanie vo veci nariadené na 10. december 2016 sa nekonalo z dôvodu, že na pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavil právny zástupca Slovenskej agentúry pre rozvoj investícií a obchodu (ďalej len „SARIO“). V poradí druhé pojednávanie nariadené na 2. marec 2017 sa nekonalo z dôvodu zmeny právneho zástupcu SARIA. Rovnako pojednávanie nariadené na 6. apríl 2017 sa neuskutočnilo z dôvodu žiadosti SARIA o odročenie pojednávania. Sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní z 13. novembra 2017 vyhodnotil predseda krajského súdu ako nedôvodnú.

3. Ďalej sťažovateľ argumentoval, že uznesením z 11. mája 2017 krajský súd pribral do konania ďalšie subjekty, ktoré boli účastníkmi administratívneho konania. Tiež uviedol, že ani pojednávanie nariadené na 25. január 2018 sa nekonalo z dôvodu rozhodovania

o návrhu spoločnosti Jaguar Land Rover Slovakia s. r. o. na priznanie postavenia osoby zúčastnenej na konaní, ktorému krajský súd vyhovel uznesením z 21. februára 2018.

4. Sťažovateľ na základe uvedených skutočností podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť z 22. marca 2018, ktorou namietal porušenie totožných práv ako v tejto ústavnej sťažnosti v rovnakom súdnom konaní. O predmetnej ústavnej sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 182/2018 z 30. mája 2018, ktorým ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatujúc, že trvanie namietaného konania je na hranici ústavnej akceptovateľnosti.

5. Sťažovateľ tiež uviedol, že ani pojednávanie nariadené na 13. september 2018 sa neuskutočnilo z dôvodu návrhu Železníc Slovenskej republiky z 3. septembra 2018 na priznanie postavenia osoby zúčastnenej na konaní.

6. V poradí druhú ústavnú sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie totožných práv v namietanom konaní, podal ústavnému súdu 23. októbra 2018. O tejto ústavnej sťažnosti rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 558/2018 z 28. novembra 2018, ktorým ju odmietol ako neprípustnú, odôvodňujúc, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti nesplnil požiadavku namietania prieskumov v konaní pred orgánom štátnej správy súdov. Z uvedeného dôvodu podal sťažovateľ sťažnosť na prieskumy v namietanom konaní predsedovi krajského súdu, ktorý v odpovedi uviedol, že konanie subjektov v namietanom konaní môže vykazovať určité znaky koordinácie, avšak krajský súd musí o ich procesných návrhoch rozhodnúť, a preto bola sťažnosť sťažovateľa posúdená ako nedôvodná.

7. Posledné pojednávanie pred podaním ústavnej sťažnosti sa malo konať 28. marca 2019 a bolo zrušené z dôvodu rozhodovania o návrhu na priznanie postavenia ďalšej osobe zúčastnenej na konaní.

8. Z uvedeného skutkového stavu podľa sťažovateľa vyplýva, že „... *konanie pred Krajským súdom v Nitre ako správnym súdom trvá už viac ako 3 roky (= takmer*

38 mesiacov) a to bez zavinenia sťažovateľa, keďže je zrejmé, že sťažovateľ je v konaní aktívny a má vyslovený záujem na odstránení právnej neistoty, ktorá u neho trvá výlučne z dôvodov na strane súdu. Berúc do úvahy to, že k podaniu ústavnej sťažnosti došlo znova k zrušeniu pojednávania bez vytýčenia termínu nového pojednávania, je dôvod na konštatovanie, že takéto konanie prekračuje hranice ústavnej konformity (a contrario I. ÚS 182/2018)“.

9. Sťažovateľ zdôraznil, že v namietanom konaní ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré je podkladom pre ďalšie administratívne povolenia na výstavbu automobilového závodu Jaguar Land Rover. Podľa sťažovateľa je nevyhnutné, aby sa takéto konanie viedlo urýchlene z dôvodu celospoločenského záujmu v rámci práva na ochranu životného prostredia.

10. Pokiaľ ide o kritériá zohľadňované ústavným súdom pri posudzovaní namietaného porušenia označených práv, sťažovateľ zastáva názor, že ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende správnych súdov a nie je natoľko zložitá, aby krajský súd vec nemohol skončiť do niekoľkých mesiacov od začatia konania. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, tento žiadnym spôsobom neprispel k vzniku prietáhov v namietanom konaní. Podľa sťažovateľa dôvody vzniku prietáhov v konaní sú na strane krajského súdu.

11. Podľa názoru sťažovateľa „... z ústavnoprávneho hľadiska je tak úplne neakceptovateľné a ničím ospravedliteľné, že napadnuté konanie nebolo dodnes rozhodnuté a právoplatne skončené dokonca nedošlo ani len k otvoreniu (prvého) pojednávania vo veci a preto máme za to, že dĺžka napadnutého konania je sama osebe porušením označených základných práv sťažovateľa.“.

12. V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukázal na účelovosť procesného postupu jednotlivých subjektov, ktoré sa prihlasujú do namietaného konania postupne, väčšinou tesne pred konaním pojednávania. Takto bolo uznesením krajského súdu zo 16. apríla 2019 rozhodnuté o priznaní postavenia zúčastnenej osoby na konaní Slovenskej správe ciest, ktorá sa stala postupníkom na základe zmluvy o postúpení

uzatvorenej so spoločnosťou MH Invest, s. r. o. (ktorá už v konaní má postavenie osoby zúčastnenej na konaní), už dva roky pred tým, ako sa prihlásila za zúčastnenú osobu. Krajský súd predmetným kladným rozhodnutím konal podľa sťažovateľa prekvapivo a prispel tak k ďalším prieťahom v namietanom konaní, keďže po nadobudnutí právoplatnosti bolo potrebné doručovať žalobu a vyjadrenia tomuto subjektu na vyjadrenie. Ďalšie pojednávanie bolo odročené až na október 2019.

13. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite navrhol, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených práv postupom krajského súdu v namietanom konaní, prikáže krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, prizná mu finančné zadosťučinenie v sume 6 000 € a náhradu trov konania vo výške 390,50 €.

II.

Vyjadrenie odporcu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

14. Ústavný súd 3. júla 2020 vyzval predsedu krajského súdu na vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti. V podaní krajského súdu sp. zn. Spr 159/20 z 20. júla 2020 predseda krajského súdu v relevantnej časti k veci uviedol, že *«V napadnutom konaní predseda senátu nariadil doposiaľ celkovo 8 termínov pojednávania (10. 11. 2016, 02. 03. 2017, 06. 04. 2017, 27. 04. 2017, 25. 01. 2018, 13. 09. 2018, 28. 03. 2019, 10. 10. 2019).*

Prvý termín pojednávania nariadil predseda senátu už po 7 mesiacoch od začatia konania (dňa 21. 09. 2016) bezodkladne potom, ako bola vec pripravená na prejednanie na pojednávaní. Na prvom pojednávaní dňa 10.11.2016, zhodne žalobca s jeho zástupcom navrhli pojednávanie odročiť, majúc za to, že je potrebné vec prejednať aj v prítomnosti ďalšieho účastníka I/ (Slovenskej agentúry pre rozvoj investícií a obchodu). Z tohto dôvodu nebolo pojednávanie otvorené. Žalobca o odročenie pojednávania požiadal aj z dôvodu, že plánoval predložiť súdu návrh na doplnenie dokazovania.

Žalobca podal na krajský súd doplňujúce vyjadrenie s návrhom na doplnenie dokazovania zo dňa 11. 11. 2016 a následne v priebehu konania podal aj ďalšie vyjadrenia, a to z 21. 02. 2017, z 24. 01. 2018 a naposledy zo 06. 05. 2020 v rozsahu 106 strán.

Rovnako ďalší účastník 1/ podával krajskému súdu aj doplňujúce vyjadrenia, a to z 28. 12. 2016 či z 15. 03. 2017. Už samotné tieto skutočnosti tak vzhľadom na vyššie uvedení judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) podstatne zvyšujú procesnú zložitosť veci, majúcu vplyv na dĺžku konania. Je rovnako potrebné upozorniť na to, že doručenie týchto doplňujúcich vyjadrení si vyžaduje vykonanie ďalších procesných úkonov súdu (najmä doručenie doplňujúcich vyjadrení ostatným účastníkom konania), ktoré opäť predlžujú dĺžku konania, avšak nezapríčinenu zo strany súdu.

Z uvedeného prehľadu prvých štyroch nariadených termínov pojednávania (v období od 10. 11. 2016 do 27. 04. 2017) je zrejmé, že predseda senátu v napadnutom konaní vždy odročoval pojednávanie rádovo len o niekoľko týždňov tak, aby bolo vo veci možné právoplatne rozhodnúť ihneď po odpadnutí prekážky, ktorá bola dôvodom odročenia pojednávania.

Osobitne je potrebné zvýrazniť, že ani jeden termín nariadeného pojednávania nebol nikdy odročený z dôvodu na strane súdu. Dôvodom odročenia každého jedného nariadeného termínu pojednávania bolo, že jeden z účastníkov konania požiadal buď o odročenie termínu pojednávania z relevantných dôvodov (napr. zmena právneho zástupcu vyvolávajúca potrebu dlhšieho času na prípravu na pojednávanie) alebo to, že subjekt bez procesného postavenia v prebiehajúcom konaní podal vždy pár dni pred nariadeným termínom pojednávania procesný návrh na priznanie postavenia osoby zúčastnenej na konaní. Takýto návrh bol krajskému súdu doručený vždy pred pojednávaniami s nariadeným termínom od 27. 04. 2017 do 28. 03. 2019).

Konkrétne, dňa 21. 04. 2017, 6 dní pred nariadeným termínom pojednávania (na 27. 04. 2017) bol krajskému súdu doručený takýto procesný návrh od subjektu MH Invest, s.r.o.; dňa 18. 01. 2018, 7 dní pred nariadeným termínom pojednávania (na 25. 01. 2018) od subjektu Jaguar Land Rover Slovakia s.r.o.; dňa 03. 09. 2018, 10 dní pred nariadeným termínom pojednávania (na 13. 09. 2018) od subjektu Železnice Slovenskej republiky a dňa 19. 03. 2019, 9 dní pred nariadeným termínom pojednávania (na 28. 03. 2019) od subjektu Slovenská správa ciest.

Podanie týchto procesných návrhov, o ktorých bol krajský súd povinný rozhodnúť, keďže inak by porušil ústavné právo týchto účastníkov na prístup k správne súdu,

implicitne obsiahnuté v základnom práve podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy, vyvolalo nutnosť odročiť uvedené termíny nariadených pojednávanií.

Krajský súd po doručení každého z týchto procesných návrhov v primeranom čase o nich rozhodol samostatnými uzneseniami (každému návrhu po zistení splnenia zákonných podmienok podľa § 41 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „Správny súdny poriadok“) vyhovel) a potom, ako jednotlivé uznesenia nadobudli právoplatnosť, realizoval bez zbytočného odkladu procesný úkon doručenia žaloby týmto subjektom, na ktorej doručenie majú podľa § 64 ods. 1 veta druhá Správneho súdneho poriadku právo. Tieto skutočnosti sú súčasne dôvodom, prečo sú medzi termínmi nariadených pojednávanií od 27. 04. 2017 do 10. 10. 2019 dlhšie časové úseky a prečo nebolo v porovnaní s predchádzajúcimi termínmi možné, aby predseda senátu odročil termín pojednávania len o niekoľko týždňov.

Napokon, čo sa týka odročenia doposiaľ posledného nariadeného termínu pojednávania (na 10. 10. 2019), tak odročenie tohto pojednávania zapríčinil výlučne samotný žalobca.

V priebehu správneho súdneho konania krajský súd od žalovaného zistil, že ešte dňa 28. 12. 2018 sa na návrh žalobcu podľa § 62 Správneho súdneho poriadku začalo konanie o návrhu žalobcu na obnovu konania, ktoré bolo právoplatne skončené rozhodnutím, preskúmanie ktorého zákonnosti je predmetom napadnutého konania na krajskom súde. Táto skutočnosť, ktorá nastala dňa 28. 12. 2018, bola podľa § 100 ods. 1 písm. e/ Správneho súdneho poriadku obligatórny dôvodom prerušenia správneho súdneho konania.

Bezprostredne na to, ako sa dňa 02. 09. 2019 krajský súd od žalovaného dozvedel o existencii tohto dôvodu prerušenia správneho súdneho konania, vydal uznesenie č. k. 26S/3/2016-1403 z 30. septembra 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 10. 2019. Krajský súd od okamihu právoplatného prerušenia konania v pravidelných časových intervaloch zisťoval od žalovaného aktuálny stav konania o návrhu žalobcu na obnovu správneho konania, v ktorom bolo vydané žalobou napadnuté rozhodnutie. Naposledy tak urobil žiadosťou o poskytnutie súčinnosti č. k. 26S/3/2016-1596 z 30. 06. 2020, v ktorej súčasne žalovanému určil na zaslanie odpovede s požadovanými

prílohami lehotu 15 dní od doručenia. Žiadosť o poskytnutie súčinnosti bola žalovanému doručená dňa 03. 07. 2020, pričom žalovaný zatiaľ na túto žiadosť neodpovedal...

... V tejto súvislosti krajský súd zdôrazňuje, že žalobca podal ústavnú sťažnosť v období, kedy už existoval obligatórny dôvod prerušenia napadnutého správneho súdneho konania, znemožňujúci vydať meritórne rozhodnutie a vykonávať procesné úkony smerujúce k meritórnemu skončeniu konania, ktorú skutočnosť je potrebné zohľadniť.

... Vzhľadom na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa krajský súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k podaným návrhom jednotlivých subjektov na priznanie postavenia osoby zúčastnenej na konaní nemohol postupovať inak ako o týchto návrhoch rozhodnúť a vykonať s tým spojené procesné úkony. Opačným postupom by porušil ústavné právo týchto subjektov na prístup k správne súdu, implikované v čl. 48 ods. 2 Ústavy. Navyiac, po zistení splnenia zákonných podmienok na vyhovenie ich návrhov nemohol krajský súd o nich rozhodnúť inak, len preto, kedy boli podané. Správny súdny poriadok totiž neupravuje ako zákonnú podmienku vyhovenia týmto návrhom ich podanie v určitej lehote. Krajský súd preto pri rozhodovaní o nich nemohol prihliadať na to, prečo nebol ich návrh podaný skôr, ako na právne relevantnú skutočnosť.

Čo sa týka III. kritéria – samotného postupu súdu, tak zo všetkých už vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že krajský súd vždy bezprostredne potom, ako bola vec pripravená na jej meritórne prejednanie nariadil termín pojednávania. O každom procesnom návrhu konal bez zbytočného odkladu a takto vykonával aj jednotlivé procesné úkony. Nariadený termín pojednávania nebol odročený ani jedenkrát z dôvodu na strane krajského súdu. Skutočnosť, že doposiaľ štyri subjekty (v chronologickom poradí MH Invest, s.r.o., Jaguar Land Rover Slovakia s.r.o., Železnice Slovenskej republiky a naposledy Slovenská správa ciest) vždy práve pár dní pred nariadeným termínom pojednávania podali procesný návrh, ktorým sa domáhali priznania postavenia osoby zúčastnenej na konaní a na priznanie tohto postavenia spĺňali zákonné podmienky, v dôsledku ktorého krajský súd musel ich návrhu vyhovieť a vykonať na to nadväzujúce procesné úkony, nemôže mať za následok vznik zodpovednosti krajského súdu za porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Rovnako tak krajský súd nemôže zodpovedať za konanie samotného sťažovateľa, ktorý okrem iného podal aj návrh, na základe ktorého sa ešte dňa 28. 12. 2018 začalo

(správne) konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku vo vzťahu k žalobou napadnutému rozhodnutiu, v dôsledku ktorého podania krajský súd musel napadnuté správne súdne konanie prerušiť. S uvedenou skutočnosťou totiž Správny súdny poriadok spája obligatórne prerušenie správneho súdneho konania (§ 100 ods. 1 Správneho súdneho poriadku), nie fakultatívne, kedy je len na úvahe správneho súdu, či konanie preruší (v prípadoch vymedzených v § 100 ods. 2 Správneho súdneho poriadku). Doposiaľ je v dôsledku tejto skutočnosti napadnuté správne súdne konanie na krajskom súde právoplatne prerušené.

Sťažovateľ medzičasom, dňa 08. 07. 2020 doručil krajskému súdu podanie, v ktorom oznamuje, že dňa 06. 07. 2020 doručil Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky späťvzatie podaného odvolania proti rozhodnutiu Okresného úradu Nitra o zamietnutí návrhu žalobcu na povolenie obnovy konania. Po podaní tohto vyjadrenia na výzvu ústavného súdu (za účelom prípravy ktorého som si ako predseda krajského súdu vyžiadal súdny spis z napadnutého konania, ktorý mi bol predložený 07. 07. 2020) bude súdny spis z napadnutého konania vrátený vo veci konajúcemu zákonnému senátu na ďalší procesný postup – posúdenie splnenia podmienok na vydanie uznesenia o pokračovaní v konaní podľa § 100 ods. 3 veta druhá Správneho súdneho poriadku.

Krajský súd, vychádzajúc z uvedeného posúdenia dodržania práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa kritérií vyplývajúcich z judikatúry ESĽP a ústavného súdu, preto dospel k záveru, že krajský súd v napadnutom konaní základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru neporušil.».

Súčasne predseda krajského súdu oznámil, že netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

15. Dňa 23. júla 2020 bolo ústavnému súdu doručené aj vyjadrenie zákonného sudcu v danej veci, z ktorého vyplynulo, že činnosť senátu „26S“ považuje za sústredenú a smerujúcu k rozhodnutiu veci v primeranej lehote. K podstatnému sťaženiu v postupe správneho súdu došlo podľa jeho názoru v momente, keď sa viaceré subjekty začali domáhať priznania postavenia osoby zúčastnenej na konaní v zmysle § 41 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), o ktorých musel správny súd opakovane rozhodovať

a následne pokračovať v konaní po nadobudnutí právoplatnosti týchto rozhodnutí. Je pravdou, že tieto návrhy boli správne súdu doručované v krátkom časovom úseku pred termínom pojednávania, a preto musel súd jednotlivé termíny rušiť. Takáto situácia sa zopakovala celkom štyrikrát.

Postup súdu komplikovalo aj množstvo doplňujúcich podaní, ktoré musel následne súd doručovať účastníkom konania a osobám zúčastneným na konaní.

Zákonný sudca tiež zdôraznil, že to bol práve sťažovateľ, ktorý podal 21. decembra 2018 návrh na obnovu administratívneho konania, v ktorom bolo vydané aj žalobou napadnuté rozhodnutie, a táto skutočnosť zabránila súdu, aby ďalej vo veci konal.

16. Ústavný súd zaslal právne zástupcovi sťažovateľa vyjadrenie krajského súdu, ku ktorému sťažovateľ 27. augusta 2020 zaslal stanovisko, v ktorom uviedol: *«... že sa jedná doslova o zavádzane Ústavného súdu zo strany Porušovateľa, čo preukazujem predložením zvukovej nahrávky z pojednávania zo dňa 10.11.2016, z ktorej je zrejmé, že podnecovateľom pre odročenie pojednávania som nebol ja, resp. môj právny zástupca, ale primárne samotný súd reprezentovaný predsedom senátu JUDr. Pilekom. V tomto kontexte citujem podstatné tvrdenia súdu, ktoré na tomto pojednávani odzneli. Sú považované za vhodné, aby sa na pojednávani zúčastnil aj žalovaný v druhom rade (myslel tým SARIO, tento subjekt však už Porušovateľ vo svojom vyjadrení označuje ako účastníka v I. rade), súd nevie čo sa mohlo stať, keď tento neprišiel, lebo súd považoval za potrebné mu položiť niektoré otázky.*

Na to sa predseda senátu na uvedenom pojednávani dňa 10.11.2016 pýta, či pojednávanie otvoríme, teda či aspoň vypočujeme prítomných, nakoľko hovorí, že aj tak bude potrebné zrejme predvolať zástupcu žalovaného v druhom rade (SARIO). Práve (a až) v nadväznosti na tento jednoznačný vyslovený postoj súdu (že súd má potrebu odročiť pojednávania) sme súhlasili s odročením pojednávania, aby sa zabezpečila prítomnosť zástupcu SARIO, pretože samotný súd (predseda senátu) konštatuje, že vyjadrenie SARIO je natoľko stručné, že bude potrebné, aby niektoré veci objasnil zástupca žalovaného v druhom rade. Je teda zrejmé, že ja ako žalobca som síce súhlasil s odročením pojednávania, ale to až po tom, čo predseda senátu jednoznačne signalizoval, že aj pokiaľ

by sa „dnes“ pojednávalo, bolo by pojednávanie odročené práve z dôvodu potreby vypočítania zástupcu žalovaného v 2. rade ako, súd na danom pojednávaní označoval SARIO. Taktiež zo zvukového záznamu vyplýva ďalšia skutočnosť, ktorá veľmi jednoznačne usvedčuje Porušovateľa zo skresľovania a účelovosti jeho tvrdení a to, že návrh na doplnenie dokazovania môj právny zástupca avizoval až potom, ako súd rozhodol o odročení termínu pojednávania, teda to nebol akýsi „druhý“ dôvod pre odročenie ako sa to snaží podsúvať Porušovateľ. Súd následne konštatoval, že pojednávanie odročuje na neurčito a potom v krátkom termíne buď v polovičke decembra alebo najneskôr v januári (podotýkam, že 2017) nariadi ďalší termín pojednávania. Ďalej vieme, ako to celé bolo a je tak až doteraz.

Ad. 2) Je veľmi zvláštne, že súd (ktorý je štátnym orgánom) sa v rámci ospravedlnenia priťažnosti odvoláva na skutočnosti, ktoré majú charakter priam až sofistikovanej koordinácie medzi subjektmi, ktoré účelovo, vždy krátko (pár dní) pred nariadeným pojednávaním toto pojednávanie zmaria. Samotný súd vo svojom vyjadrení, ktoré adresuje Ústavnému súdu, predkladá výpočet týchto subjektov a sú nimi všetko spoločnosti, na ktorých je účastný štát, teda Slovenská republika (MH Invest. s.r.o., Železnice Slovenskej republiky, Slovenská správa ciest, prípadne samotný Jaguar Land Rover s.r.o., v prospech ktorého sa celý tento proces v rámci výstavby strategického parku v Nitre deje.

Taktiež dávam do pozornosti, keď súd poukazuje ako na dôvod odročenia pojednávania, ktorým má byť zmena právneho zastúpenia, tak to už považujeme za doslova až opovážlivosť, keď súd práve takúto skutočnosť považuje za v tomto smere relevantnú, keďže pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov a dôležitým dôvodom nie je skutočnosť, že účastník konania si subjektívne zmyslí, že chce iného právneho zástupcu... Tu si dovoľujem poukázať na veľmi podstatné okolnosti ohľadom odročovania pojednávania zo strany Porušovateľa kvôli (štátnemu) subjektu SARIO (ktorý bol navrhovateľom zámeru v procese EIA /Automotive Nitra project/), spadajúceho pod Ministerstvo hospodárstva SR: na prvé pojednávanie dňa 10.11.2016 sa zástupcovia SARIO bez ospravedlnenia nedostavili, pojednávanie nariadené na termín 02.03.2017 Porušovateľ odročil z dôvodu, že SARIO zmenili právneho zástupcu, a to na 06.04.2017, Pojednávanie nariadené

na termín 06.04.2017 Porušovateľ odročil z dôvodu kolízie pojednávani (už toho nového) právneho zástupcu SARIO

Ad 3) K tomuto uvádzam len tolko, že ja som návrh na obnovu konania v samotnom administratívnom konaní síce podal, avšak bolo to krátko pred uplynutím lehoty na možnosť podania takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku a hlavne konal som tak z dôvodu doslova až frustrácie, keď som videl, že správny súd doslova nie je schopný vo veci konať a teda nájsť prostriedok na to, aby už konečne pojednával a rozhodol a to ani prakticky po troch rokoch od právoplatnosti napádaného správneho rozhodnutia (tu podotýkam, že to už bolo v čase, keď som mal podané pre prietahy v tejto konkrétnej veci 2 ústavné sťažnosti, a to zo dňa 14.11.2017 a 23.10.2018. Následne, keď sa o mojom návrhu na povolenie obnovy konania na prvom stupni negatívne rozhodlo a ja som podal proti tomu rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania odvolanie dňa 18.03.2019 (podané dňa 19.03.2019), však aj tak nedošlo k rozhodnutiu a ja som bol nútený vziať odvolanie späť. nakoľko (ne)konanie o mojom odvolaní (tentokrát už na Ministerstve životného prostredia – odvolanie podané 19.03.2019 a ministerstvo o mojom odvolaní ešte ani v júli 2020 nerozhodlo, čiže ani po takmer roku a 4 mesiacoch, a preto som 03.07.2020 vzal odvolanie späť) spôsobovalo predlžovanie stavu odôvodňujúceho prerušenie súdneho konania sp. zn.: 26S 3/2016 na Krajskom súde v Nitre.

V každom prípade, treba si uvedomiť, že ja som návrh na povolenie obnovy konania podal až takmer po 3 rokoch od podania správnej žaloby, po dvoch ústavných sťažnostiach za prietahy v konaní a na hrane lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy konania, takže táto skutočnosť, určite nemôže byť ospravedlňujúcim dôvodom Porušovateľa pre namietané prietahy.»

K ústnosti pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti sťažovateľ stanovisko nezaujal, a preto ústavný súd podľa § 157 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predpokladal, že sťažovateľ nemá námietky k upusteniu od verejného ústneho pojednávania.

17. Dňa 3. septembra 2020 bolo ústavnému súdu doručené vyjadrenie SARIA (zúčastnenej osoby), ktoré bolo zaslané sťažovateľovi 24. septembra 2020. SARIO vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti zdôraznilo, že (i) sťažovateľ podal návrh na obnovu dotknutého administratívneho konania, ktorý bol nedôvodný, (ii) tento návrh bol dôvodom prerušenia namietaného konania, (iii) sťažovateľ vzal svoje odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na obnovu konania späť, (iv) sťažovateľ samotné konanie o obnove administratívneho konania nedôvodne predlžoval podávaním námietok predpojatosti proti zamestnancom Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky.

18. Sťažovateľ zaujal stanovisko k vyjadreniu zúčastnenej osoby v podaní doručenom ústavnému súdu 15. októbra 2020, v ktorom argumentoval obdobne ako vo vyjadrení k stanovisku krajského súdu, a tiež argumentoval, že v ústavnej sťažnosti neuviedol skutočnosť, že podal návrh na obnovu administratívneho konania z dôvodu, že to nepovažoval za relevantné, pretože *«už v čase podania ústavnej sťažnosti, teda v čase, keď nebolo súdne konanie prerušené, tu boli zrejme prieťahy - viac ako 3 a pol roka bez otvorenia pojednávania vo veci: tvrdím, že prieťahy vo veci tu boli dané už vtedy, keď správny súd prerušil súdne konanie, ako aj už predtým ako som podal v administratívnom konaní návrh na povolenie obnovy konania. Tu totiž poukazujem na podstatný fakt, a to že sa jedná už v poradí moju tretiu ústavnú sťažnosť z dôvodu namietaných prieťahov v súdnom konaní na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn.: 26S 3/2016, pričom v poradí druhá moja ústavná sťažnosť mi bola odmietnutá Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: II. ÚS 558/2018 zo dňa 28. novembra 2018 z dôvodu, že som ako sťažovateľ nesplnil požiadavku namietania prieťahov v konaní pred orgánom štátnej správy súdov pred podaním sťažnosti ústavnému súdu a ani som nepreukázal, že som ju nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Pritom Ústavný súd SR rozhodoval o mojej v poradí prvej ústavnej sťažnosti Uznesením pod sp. zn.: I. ÚS 182/2018 zo dňa 30. mája 2018, kde skonštatoval, že doba namietaného konania k času podania ústavnej sťažnosti (teda ku dňu 29. marca 2018!) je na hranici ústavnosti.*

Ani toto nebolo dostatočným mementom pre Krajský súd v Nitre, aby vo veci začal už konečne meritórne konať a tak som, ako som už uviedol vyššie, z určitej frustrácie, podal

predmetný návrh na obnovu konania. V každom prípade, tento som podal v decembri 2018, teda po viac ako ôsmich mesiacoch od kedy ústavný súd skonštatoval, že predmetné súdne konanie je z hľadiska dĺžky trvania už na hranici ústavnosti. Teraz sa SARIO takouto argumentáciou, ktorú je možné hodnotiť doslova za úskok („silné“ slová o zamlčovaní veci pred ústavným súdom a podobne), snaží odvrátiť pozornosť od podstaty veci, ktorou je skutočnosť, že Krajský súd v Nitre skutočne neprimerane dlho meritórne nekoná, resp. do podania ústavnej sťažnosti a teda do prerušenia konania nekonal.

... K vyjadreniu SARIO v bode 8, v ktorom píše, že sťažovateľ sám nezmyselne konanie preťahoval, keď dňa 30.01.2020 podal námietky predpojatosti na dvoch zamestnancov MŽP SR, uvádzam nasledovné.

Je pravdou, že som podal bezodkladnú námietku predpojatosti na poverenú osobu na riadenie Ministerstva životného prostredia SR Árpáda Érseka, ktorý v tom čase bol zároveň ministrom dopravy a výstavby SR a mohol byť v konflikte záujmu, keďže sa jednalo o konanie, na ktorom mal minister dopravy záujem v povolovacích konaniach a bol štatutárom odvolacieho orgánu Ministerstva dopravy a výstavby SR. V žiadnom prípade sa nejednalo o námietku, ktorá bola nezmyselná, ale naopak, o logickú námietku...

... K bodu 9 vyjadrenia SARIO, v ktorom sťažovateľ mal zmlčať ústavnému súdu informácie, uvádzam, že ústavná sťažnosť zo dňa 15.04.2019 bola podaná dňa 17.04.2019, pričom návrh na obnovu konania dňa 21.12.2018 a v tomto čase už o návrhu za normálneho chodu malo byť dávno rozhodnuté. Sťažovateľ v tom čase návrh na obnovu podal ako fyzická osoba a teda nie prostredníctvom advokáta a dokonca ani nevedel, či je to dôvod na prerušenie v súdnom konaní. A čo je však zarážajúcejšie takto nepostupovali ani Okresný úrad, MŽP a ani súd, pretože prerušenie súdneho konania bolo až v septembri 2019. Je preto neprijateľné pre sťažovateľa akceptovať takéto tvrdenie SARIO.

Taktiež v daných súvislostiach dávam do pozornosti poukaz zo strany SARIO na to, že Krajský súd v Nitre už rozhodol o pokračovaní súdneho konania uznesením zo dňa 06.08.2020. V tejto súvislosti je však zaujímavé, že toto je opäť len jediné „oživenie“ celej veci zo strany Krajského súdu v Nitre, a naďalej sa zasa nič nedeje, teda mám na mysli, že žiadne pojednávanie vo veci nie je nariadené a opäť už od vtedy uplynuli viac ako dva mesiace.».

19. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

20. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

21. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

22. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

23. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

24. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Samotným prerokovaním vecí na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97 a I. ÚS 10/98). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti.

25. Ústavný súd teda akcentuje, že pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“ (III. ÚS 127/03). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

26. K základným povinnostiam súdu a sudcu patrí preto aj povinnosť zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník, resp. strana konania obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu do 30. júna 2016 vyplývala z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (najmä z § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1) a s účinnosťou

od 1. júla 2016 vyplýva z ustanovení Civilného sporového poriadku, najmä z jeho čl. 17 a § 157 ods. 1. Podľa čl. 17 CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb a podľa § 157 ods. 1 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

27. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04). Teda záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná a či už nie je, možno formulovať vždy s ohľadom na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené, pričom pri posudzovaní dôvodnosti tvrdenia o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o priet'ahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú priet'ahy spôsobené výlučne konaním účastníka, prípadne ak ide o vec, keď dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania istú dobu spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná.

28. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa [Comingersoll S.A. (Veľká komora), Sürmeli proti Nemecku (Veľká komora), Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike, rovnako tak aj I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07]. Naostatok aj ESLP vo svojich rozhodnutiach (rozsudok ESLP vo veci H. proti Francúzsku z 24. 10. 1989, rozsudok ESLP vo veci Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994 a rozsudok ESLP vo veci

Scordino proti Taliansku č. 1 z 29. 3. 2006) viackrát vyzdvihol dôležitosť správy súdnictva bez priťahov, ktoré môžu ohroziť jeho účinnosť a dôveryhodnosť.

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

29. Napadnuté konanie, v ktorom sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení žalobcu a ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia žalovaného vydaného v administratívnom konaní „Automotive Nitra Project“ (išlo o zisťovacie konanie o posudzovaní vplyvov na životné prostredie), začalo na základe žaloby podanej krajskému súdu 23. februára 2016 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (23. apríla 2019) trvalo 38 mesiacov. Počas tohto obdobia bolo nariadených celkom sedem pojednávaní (10. novembra 2016, 2. marca 2017, 6. apríla 2017, 27. apríla 2017, 25. januára 2018, 13. septembra 2018 a 28. marca 2019). Prvé tri pojednávania sa neuskutočnili a boli odročené (i) z dôvodu neprítomnosti SARIA ako účastníka namietaného súdneho konania, (ii) z dôvodu žiadosti tohto účastníka o odročenie pojednávania pre zmenu právneho zástupcu a (iii) jeho ďalšej žiadosti o odročenie pre kolíziu pojednávania. Nasledujúce štyri pojednávania boli zrušené z dôvodu doručenia podaní rôznych subjektov bez procesného postavenia, ktoré sa domáhali postavenia osoby zúčastnenej na konaní podľa § 41 SSP. V období po podaní ústavnej sťažnosti bolo nariadené pojednávanie na 10. október 2019, to však bolo zrušené z dôvodu obligatórneho prerušenia napadnutého konania v súlade s § 100 ods. 1 písm. e) SSP z dôvodu podania návrhu sťažovateľa na obnovu administratívneho konania 28. decembra 2018. Krajský súd rozhodol o prerušení napadnutého konania uznesením z 30. septembra 2019. Uznesením zo 6. augusta 2020 krajský súd po odpadnutí dôvodu prerušenia rozhodol o pokračovaní v napadnutom konaní.

30. Pokiaľ ide o zložitosť prípadu, môžeme hovoriť o skutkovej alebo právnej zložitosti. Môže ísť napríklad o vec, v ktorej vystupuje viacero strán (rozsudok ESĽP vo veci H. proti Spojenému kráľovstvu z 8. 7. 1987) alebo v ktorej je potrebné zabezpečiť rôzne dôkazy [rozsudok ESĽP vo veci Humen proti Poľsku (Veľká komora) z 15. 10. 1999]. Zložitosť prípadu môže taktiež súvisieť s prítomnosťou medzinárodného prvku (rozsudok

ESĽP vo veci Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že skutkovo a právne zložitá je iba také konanie, ktoré si na posúdenie skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, vyžaduje ustanovenie znalca s osobitnými odbornými znalosťami, resp. spoluprácu znalca s inými odborníkmi – konzultantmi (IV. ÚS 28/05). Predmetom napadnutého konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v administratívnom konaní podľa Správneho súdneho poriadku. Predmetná činnosť teda spadá pod bežnú a pravidelnú rozhodovaciu prax krajského súdu konajúceho v správnom súdnictve ako súd prvej inštancie. Mierne zvýšenú faktickú zložitnosť v dotknutom konaní možno konštatovať vzhľadom na priebežne sa zvyšujúci počet subjektov, ktoré postupne nadobudli postavenie osoby zúčastnenej na konaní, čo si okrem vydania rozhodnutia o ich procesnom postavení vyžiadalo aj opakované doručovanie žaloby a ostatných podaní na vyjadrenie.

31. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že sťažovateľ napriek podaniu návrhu na povolenie obnovy administratívneho konania (28. decembra 2018) túto skutočnosť krajskému súdu neoznámil, hoci bola obligatónym dôvodom na prerušenie napadnutého konania. Uvedená skutočnosť nevyplývala ani z ústavnej sťažnosti predloženej ústavnému súdu napriek tomu, že ju z hľadiska posúdenia správania sťažovateľa možno považovať za relevantnú.

32. Pokiaľ ide o posúdenie samotného postupu krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že po začatí konania vzniká povinnosť správneho súdu konať. Táto povinnosť zahŕňa v sebe všetky povinnosti, ktoré má správny súd v príslušnom začatí správnom súdnom konaní, a to od doručenia návrhu odporcovi a ostatným účastníkom konania a osobám zúčastneným na konaní do vlastných rúk cez skúmanie podmienok konania, rozhodovanie o procesných návrhoch až po rozhodnutie vo veci samej, resp. konečné rozhodnutie tak, aby konanie prebehlo bez zbytočných prietáhov alebo v normatívne ustanovenej lehote a v tomto rozsahu boli aj vypracované súdne rozhodnutia, resp. aby správny súd v určených prípadoch odpozoroval splnenie povinností uložených jeho rozhodnutím žalovanému orgánu verejnej správy.

33. Sťažovateľ formuloval niekoľko námietok proti postupu krajského súdu v rámci napadnutého konania, argumentoval najmä celkovou dĺžkou konania (ku dňu podania ústavnej sťažnosti viac ako tri roky), neefektívnym postupom krajského súdu pri odročovaní pojednávaní z dôvodov na strane SARIA, ako aj podľa sťažovateľa nepremysleným priznávaním postavenia osoby zúčastnenej na konaní rôznym subjektom.

34. Ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľa, že aj EŠLP uplatňuje rôzne spôsoby skúmania postupu štátnych orgánov. Z jeho rozhodovacej činnosti je zrejmé, že môže skúmať jednak dĺžku konania na jednotlivých súdnych inštanciách (napr. Rablat v. Francúzsko, rozsudok z 29. 4. 2003, č. 49285/99) alebo sa môže snažiť identifikovať konkrétne neprimerané obdobia nečinnosti medzi jednotlivými úkonmi vo veci bez toho, aby vyhodnotil, či celková dĺžka jednotlivých fáz konania bola primeraná alebo nie (napr. Koktavá v. Česká republika, rozsudok z 2. 12. 2003, č. 45107/98). Spôsoby skúmania postupu štátnych orgánov sa javia byť rovnocenné, pretože sledujú rovnaký cieľ, a to zistenie, či v posudzovanom prípade došlo alebo nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa.

35. Ústavný súd, zaoberajúc sa postupom krajského súdu, konštatuje, že z prehľadu procesných úkonov, ktoré vyplynuli zo súdneho spisu, ktorý bol ústavnému súdu zapožičaný, vyplýva, že krajský súd konal vo veci priebežne. Pri hodnotení postupu krajského súdu v období od podania žaloby do rozhodovania o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa uznesením sp. zn. I. ÚS 182/2018 z 30. mája 2018, ktorou namietal porušenie totožných práv v namietanom konaní, ústavný súd poukazuje na závery v ňom uvedené, na základe ktorých dospel k záveru, že vzhľadom na dovtedy vykonané úkony krajského súdu nedošlo k zásahu do označených práv sťažovateľa, ktorý by nadobudol ústavnoprávnu intenzitu. V ďalšom postupe krajského súdu až do obligatórneho prerušenia namietaného konania nemožno konštatovať zbytočné prietahy, ktoré by bolo možné pričítať na vrub krajskému súdu. Je pravdou, že v uznesení sp. zn. I. ÚS 182/2018, ktorým ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, tiež konštatoval, že trvanie namietaného konania je na hranici ústavnej akceptovateľnosti, v tom čase však nebolo možné predvídať postup ďalších subjektov, ktoré sa vždy tesne

pred termínom nariadeného pojednávania domáhali vstupu do namietaného konania v postavení osoby zúčastnenej na konaní. Uvedené správanie, ako konštatoval aj krajský súd, nadobúda síce charakter koordinovaného postupu týchto subjektov, súčasne však tento nemohol byť nijako ovplyvnený krajským súdom a ani nebolo možné vyhnúť sa rozhodnutiu o týchto procesných návrhoch. Ústavný súd tiež zohľadnil, že sťažovateľ už po siedmich mesiacoch od rozhodnutia ústavného súdu o jeho prvej ústavnej sťažnosti podal v dotknutom administratívnom konaní návrh na obnovu tohto konania (28. decembra 2018), čo bolo súčasne dôvodom obligatórneho prerušenia namietaného konania. O uvedenej skutočnosti sťažovateľ krajský súd neinformoval, túto sa krajský súd dozvedel od žalovaného až 2. septembra 2019, na základe čoho uznesením z 30. septembra 2019 namietané konanie prerušil. Ústavný súd preto prihliadol aj na skutočnosť, že prerušenie namietaného konania trvalo jeden rok, čo v uvedenom období nastoľuje procesný stav vylučujúci porušovanie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samotným postupom žalovaného súdu a nepochybne oddiaľuje dosiahnutie stavu právnej istoty o otázke tvoriacej predmet súdneho konania.

36. Ústavný súd pripúšťa, že celkové trvanie posudzovaného konania môže vyvolávať dojem, že úkony krajského súdu boli neefektívne, resp. že bol krajský súd nečinný, avšak vzhľadom na už uvedené okolnosti danej veci podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že vec dosiaľ nebola meritórne skončená, nebola zapríčinená postupom krajského súdu.

37. Ústavný súd dospel preto k záveru, že nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia napadnutého konania považovať postup krajského súdu za porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

38. Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia označených práv navrhol, aby ústavný súd svojím rozhodnutím prikázal krajskému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov,

a domáhal sa aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia a trov právneho zastúpenia.

39. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. V zmysle odseku 3 písm. e) citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, vo veci koho vyslovil porušenie základného práva alebo slobody, aj primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že tieto výroky sú viazané na vyhovenie vo veci samej. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd vyslovil, že označené práva, ktorých porušenie sťažovateľ namietal, porušené neboli, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už podrobnejšie nezaoberal.

40. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému z účastníkov, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Keďže ústavný súd nevyhovел ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia sťažovateľom označených práv, nevyhovел ani návrhu sťažovateľa na náhradu trov konania (§ 133 ods. 3 zákona o ústavnom súde *a contrario*).

41. Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu